

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 11975/2556

พนักงานอัยการจังหวัดสมุทรสงครามโจทก์ เด็กหญิง ส. โดยนาง บ. ผู้แทนโดยชอบธรรมผู้ร้อง นายทัศนัย
คุณนุชจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 277, ป.วิ.อ. มาตรา 158, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 279, ป.อ. มาตรา 285,
ป.วิ.อ. มาตรา 218, ป.วิ.พ. มาตรา 248, ป.วิ.อ. มาตรา 40, ป.วิ.อ. มาตรา 195

ย่อ / หลักกฎหมาย

ความผิดฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปีซึ่งมิใช่ภริยาของตนและเป็นศิษย์ซึ่งอยู่ใน
ความดูแลนั้น ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสอง บัญญัติว่า "การกระทำชำเราตาม
วรรคหนึ่ง หมายความว่า การกระทำเพื่อสนองความใคร่ของผู้กระทำโดยการใช้อวัยวะเพศของ
ผู้กระทำกระทำกับอวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือช่องปากของผู้อื่น หรือการใช้สิ่งอื่นใดกระทำกับ
อวัยวะเพศหรือทวารหนักของผู้อื่น" จากบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าว เห็นได้ว่า การ
กระทำชำเราผู้กระทำจะต้องมีเจตนาพิเศษเพื่อสนองความใคร่ของผู้กระทำด้วย เช่นนี้การกระทำ
โดยมีเจตนาเพื่อสนองความใคร่ของผู้กระทำจึงเป็นองค์ประกอบสำคัญของความผิดดังกล่าว แต่
โจทก์บรรยายฟ้องถึงการกระทำทั้งหลายที่อ้างว่าจำเลยกระทำผิดฐานกระทำชำเราเพียงว่าจำเลย
ใช้นิ้วมือของจำเลยแหย่เข้าไปในอวัยวะเพศของผู้เสียหาย ซึ่งมีใช้การกระทำเพื่อสนองความใคร่
โดยปกติทั่วไป เมื่อฟ้องโจทก์มิได้กล่าวว่าจำเลยกระทำโดยมีเจตนาเพื่อสนองความใคร่ของจำเลย
ด้วย ฟ้องโจทก์จึงไม่ครบองค์ประกอบความผิดตาม ป.อ. มาตรา 277 วรรคสาม เป็นฟ้องที่ไม่ชอบ
ด้วย ป.วิ.อ. มาตรา 158 (5)

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 277, 279, 285 นับโทษ
จำเลยต่อจากโทษของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 704/2551 ของศาลชั้นต้น จำเลยให้การ
ปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีโจทก์ขอให้ลงโทษต่อ ก่อนสืบพยาน ผู้เสียหาย
ยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทนคิดเป็นค่าเสียหายทางด้านจิตใจ 20,000 บาท
ค่าเสียหายต่อชื่อเสียงเกียรติยศของวงศ์ตระกูล 10,000 บาท และค่าเสียหายอันมิใช่ตัวเงิน
20,000 บาท รวมเป็นเงิน 50,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่จำเลย
กระทำความผิดจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้เสียหาย จำเลยให้การ ขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้น
พิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสาม, 279 วรรคสอง
ประกอบมาตรา 285 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไป
ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินห้าปีและเป็นศิษย์
ซึ่งอยู่ในความดูแลโดยใช้กำลังประทุษร้ายและโดยเด็กนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ จำคุก 2
ปี และฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปีซึ่งมิใช่ภริยาของตนและเป็นศิษย์ซึ่งอยู่ใน
ความดูแลโดยเด็กนั้นไม่ยินยอม จำคุก 10 ปี รวมจำคุก 12 ปี ให้ลงโทษจำเลยต่อจากโทษใน
คดีอาญาหมายเลขแดงที่ 1070/2552 ของศาลชั้นต้น และให้จำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทน
50,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงินจำนวนดังกล่าวนับแต่วันที่ 31
มกราคม 2551 จนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ร้อง ข้อหาและคำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก จำเลยอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมคดีแพ่งทั้งสองศาลให้เป็นพับ จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ความผิดฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีและเป็นศิษย์ซึ่งอยู่ในความดูแลโดยใช้กำลังประทุษร้ายและโดยเด็กนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษายืนและให้ลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกินห้าปี จึงต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคหนึ่ง ฎีกาของจำเลยที่ว่า จำเลยมิได้กระทำอนาจารผู้เสียหายและผู้เสียหายมิใช่เป็นศิษย์ซึ่งอยู่ในความดูแลของจำเลยนั้น เป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง จึงต้องห้ามมิให้ฎีกา สำหรับฎีกาของจำเลยในคดีส่วนแพ่งที่ว่า ค่าสินไหมทดแทนสูงเกินไป เป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงซึ่งจำนวนทุนทรัพย์ที่พิพาทกันในชั้นฎีกาไม่เกินสองแสนบาท จึงต้องห้ามมิให้ฎีกา ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 248 วรรคหนึ่ง ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 40 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย ส่วนความผิดฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปีซึ่งมิใช่ภริยาของตนและเป็นศิษย์ซึ่งอยู่ในความดูแลโดยเด็กนั้นไม่ยินยอม ที่จำเลยฎีกาว่า จำเลยมิได้ใช้นิ้วมือแห้วเข้าไปในอวัยวะเพศของผู้เสียหายและผู้เสียหายมิใช่เป็นศิษย์ซึ่งอยู่ในความดูแลของจำเลย เป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงซึ่งศาลล่างทั้งสองได้วินิจฉัยข้อเท็จจริงดังกล่าวไว้ชอบแล้ว และไม่มีเหตุที่จะเปลี่ยนแปลงคำวินิจฉัยของศาลล่างทั้งสอง ฎีกาของจำเลยจึงไม่เป็นสาระอันควรแก่การพิจารณา ศาลฎีกาไม่รับคดีไว้พิจารณาพิพากษาตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 219 วรรคสอง และพระธรรมนูญศาลยุติธรรม มาตรา 23 วรรคหนึ่ง อย่างไรก็ตาม ในส่วนของความผิดฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปีซึ่งมิใช่ภริยาของตนและเป็นศิษย์ซึ่งอยู่ในความดูแลนั้น ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสอง บัญญัติว่า "การกระทำชำเราตามวรรคหนึ่ง หมายความว่า การกระทำ เพื่อสนองความใคร่ของผู้กระทำโดยการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำ กระทำกับอวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือช่องปากของผู้อื่น หรือการใช้สิ่งอื่นใดกระทำกับอวัยวะเพศ หรือทวารหนักของผู้อื่น" จากบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าว เห็นได้ว่า การกระทำชำเราผู้กระทำจะต้องมีเจตนาพิเศษเพื่อสนองความใคร่ของผู้กระทำด้วย เช่นนี้การกระทำโดยมีเจตนาเพื่อสนองความใคร่ของผู้กระทำจึงเป็นองค์ประกอบสำคัญของความผิดดังกล่าว แต่โจทก์บรรยายฟ้องถึงการกระทำทั้งหลายที่อ้างว่าจำเลยกระทำผิดฐานกระทำชำเราเพียงว่าจำเลยใช้นิ้วมือของจำเลยแห้วเข้าไปในอวัยวะเพศของผู้เสียหาย ซึ่งมีใช้การกระทำเพื่อสนองความใคร่โดยปกติทั่วไป เมื่อฟ้องโจทก์มิได้กล่าวว่าจำเลยกระทำโดยมีเจตนาเพื่อสนองความใคร่ของจำเลยด้วย ฟ้องโจทก์จึงไม่ครบองค์ประกอบความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสาม เป็นฟ้องที่ไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158 (5) ที่ศาลล่างทั้งสองลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสาม ประกอบมาตรา 285 จึงเป็นการไม่ชอบ การกระทำของจำเลยตามที่ฟ้องและพิจารณาได้ความคงเป็นความผิดฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีและเป็นศิษย์ซึ่งอยู่ในความดูแลโดยใช้กำลังประทุษร้ายและโดยเด็กนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 279 วรรคสอง ประกอบมาตรา 285 เท่านั้น ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้จำเลยมิได้ฎีกา ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นอ้างได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 279 วรรคสอง ประกอบมาตรา 285 อีกกรรมหนึ่ง จำคุก 2 ปี รวมโทษทุกกระทงแล้ว จำคุก 4 ปี ยกฟ้องข้อหาความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสาม ประกอบมาตรา 285 นอกจากที่แก้ไข

เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7 ค่าฤชาธรรมเนียมคดีส่วนแพ่งชั้นฎีกาให้เป็นพับ.

องค์คณะ

วิรุฬห์ แสงเทียน · ปदारณิ ลัดพลี · ฉัตรไชย จันทร์พรายศรี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/11975/2556>